

A. STEPHANIE

Alekzandre

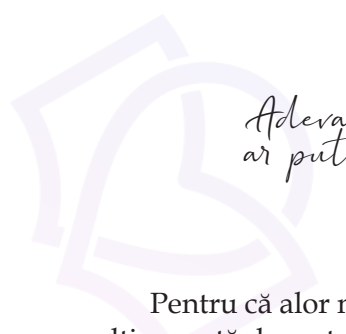
Volumul 2

Bookzone
BUCUREȘTI, 2019

Playlist

Fleurie - Hurts like hell
Fytch - Promise
Jessie Ware - Selfish love
Gnash - Kiss, fight
Daughtry - Dead of me
Khalid - Stay
JOY. - Need you
Matt Simons - We can do better
Daughtry - I'll fight
Khalid - Suncity
NF - You're special
Alef - Sol
Gustavo Santaolalla - Babel
Jaymes Young - Don't you know
Rihanna - Skin
Andy Grammer - Don't give up on me
Safetysuit - Never stop
Jaymes Young - Black Magic
Ruben - Lay by me
Lukas Graham - Love someone

*Adevarul e că Alek
ar putea fi oriunde*

Pentru că alor mei chiar le place să facă lucrurile pe ultima sută de metri, nu e nici măcar ora zece și sunt deja extenuată. Ieri, m-am înarmat cu zeci de metri de hârtie de împachetat, sclipici, felicitări, markere colorate și... răbdare. Azi, am început să mai pierd din ea, dar știu că nu am terminat nici măcar jumătate din lucrurile pe care vrea mama să le facă și încerc să nu cedez nervos.

Deși sunt acasă de câteva zile și am insistat să facem cumpărăturile și să decorăm casa din timp, mama a spus că nu e nicio grabă. Până azi dimineață, când și-a dat seama că nu a terminat mâncarea, că nu a cumpărat cadouri și că nici măcar brad nu avem. Așa că eu și tata trebuie să mergem peste câteva ore să căutam un brad, dar momentan o ajut pe mama în bucătărie. Sunt plină de făină din cap până în picioare, de-a dreptul plină. Mamei nu îi place să guste mâncarea înainte să fie gata, așa că toată sarcina degustării a căzut asupra mea. Am stomacul plin de compoziție de prăjituri și, dacă o țin tot așa, tata va trebui să meargă singur după brad pentru că eu nu o să mai pot ieși pe ușă.

Casa se va umple în curând și e amuzant cum mama intră în panică abia acum. Fratele meu trebuie să sosească în câteva ore, iar bunicii și mătușile și-au anunțat și ei sosirea. Și știa asta din timp. Lumea nu și-a anunțat sosirea abia astăzi ca să aibă o scuză.

— O să fim gata la timp, încerc să o calmez, deși o parte din starea ei agitată mi s-a transmis și nu mai sunt chiar atât de sigură.

Își suflă șuvițele rebele care i-au ieșit de sub coroniță și mă privește neîncrezătoare. Mama mereu a fost o femeie frumoasă, înaltă, cu un păr bogat și creț, dar moartea surorii mele a îmbătrânit-o zece ani în doar câteva luni. E frumoasă și acum, dar obosită constant și cu cearcăne sub ochi.

Nu prea mai vorbim despre asta. Nimeni din familia mea nu mai deschide subiectul morții lui Rylee. Poate că asta a fost unul dintre motivele pentru care mi-a fost atât de ușor să îi vorbesc lui Alek despre asta. Pentru că simțeam nevoia să o fac, înainte să mă sufoce toată greutatea aia pe care o simțeam în piept. Fratele meu se enervează, mama începe să plângă, iar tata... ei bine, el doar suferă în tăcere.

— Fratele tău o să ajungă în curând, iar noi...

— Și nu o să ne judece pentru că nu am terminat de decorat încă, o întrerup înainte să își ducă propoziția la capăt.

— Are dreptate, să știi.

Tata intră în bucătărie și se îndreaptă spre mine. Mă sărută pe frunte și îi rămâne făină pe buze, ceea ce mă face să zâmbesc. Arunc o privire pe furis și prind momentul în care o sărută scurt pe mama. E un moment intim care îmi face stomacul să se strângă ghem. Părinții mei au rămas împreună, în ciuda greutăților prin care au trecut, iar asta mă face să îi admir.

Nu suntem o familie perfectă. N-am fost niciodată, dar e Crăciunul, iar în perioada asta sunt mereu mai emotivă și dispusă să trec cu vederea tot ce s-a întâmplat și toate lucrurile pe care le-am auzit de la ei.

Vreau doar un moment de liniște.

Nu am mai vorbit cu Alek de când a plecat. Nu mi-a dat niciun mesaj, nu m-a sunat și mă tot întreb dacă nu ar fi momentul să o fac eu. Însă, dacă avea nevoie de mine, ar fi sunat. Știe că indiferent ce s-ar întâmpla, sunt aici pentru el. Și da, poate că nu asta i-am dat de înțeles atunci când i-am spus că nu pot să îl aștept atât de mult timp și am plecat, dar idioata de mine tot speră că totul va fi bine în cele din urmă. E o prostie din partea mea să mai sper și știu asta.

E o prostie să aștept un om care nici măcar nu știe că îl aștept, nu?

Sper doar să fie fericit acum și în preajma unor oameni cărora le pasă de el. Nimeni nu merită să își petreacă perioada asta singur și morocănos, deși pare că Alek ar vrea asta.

Știu de la Serenity că până acum nu a fost într-o dispoziție prea bună, de parcă nu a plecat de bunăvoie. Dar, pe de altă parte, nici eu nu am mai fost fericită de când a plecat. Am tot încercat. Încerc chiar și acum. Vorbesc, râd alături de părinții mei, mi-am văzut în continuare de studii, dar e ciudat cum îmi lipsește ceva ce nici măcar nu știam că am nevoie până când nu l-am cunoscut pe Alek. Și am spus că nu-mi lipseau schimbările lui de atitudine și aroganța, dar am ajuns în acel punct în care totul a început să îmi lipsească.

Absolut totul!

Tata stă în fața mea, cu mâna întinsă. Îmi ia câteva fracțiuni să revin cu picioarele pe pământ și să îmi dau seama de ce zâmbește atât de înțelegător. Telefonul meu continuă să sune din palma lui întinsă.

— Mulțumesc! îi zâmbesc în timp ce îmi șterg mâinile de șorțul cu reni împrumutat de la mama.

Ies din bucătărie și aș vrea să mă trântesc pe canapeaua din sufragerie și să mă odihnesc măcar un minut, dar e din piele neagră și nu vreau să îmi gălesc și altceva de muncă.

– Hei! rânjesc, deși Malakai nu e aici să mă vadă.

– Ce face o străină?

Chicotesc.

– Știu că am promis că sun, dar am avut atâta treabă, mă plâng. Până acum am fost în febra cumpărăturilor, iar azi a luat-o razna mama și m-a sechestrat în bucătărie. Tu ce faci?

– Nu poți să spui că nu te-am invitat să petreci Crăciunul într-un anumit conac deprimant, într-o companie încântătoare.

Știu că a făcut-o. M-a invitat să îmi petrec Crăciunul acasă la el, dar chiar îmi place să îl petrec împreună cu familia mea. În plus, acasă la Malakai înseamnă în același oraș în care e și Alek și deși nu există absolut nimic altceva între noi decât o prietenie platonică, nu cred că Alek ar înțelege.

Nu ar înțelege că nu sunt deloc atrasă de Malakai. Că pur și simplu ne-am conectat într-un mod extrem de ciudat după ce el a plecat și ne-am înțeles unul pe celălalt într-un mod în care aș fi vrut să o fac și cu Alek.

– E valabil și pentru tine, râd. Te-am invitat la o anumită familie bună, dar ai refuzat.

– Știi că am avut motive întemeiate.

Chiar știu, dar tot îmi place să îl tachinez. Malakai și-a făcut un obicei din a petrece toate sărbătorile împreună cu Victoria, bunica Annei și Marta, femeia care i-a fost dădacă încă de când s-a născut. Îl mai

dădăcește și acum, deși are aproape douăzeci și cinci de ani.

– Ce face bunica Annei?

– O, e în cârdășie cu Marta și plănuiesc să mă îndoaape până când o să plesnesc. Cică sunt prea slab, auzi la ele!

Nu e slab. E înalt și bine proporționat, dar în niciun caz Malakai nu e vreun schilod. Dar nu toate bunicile au impresia că nepoții lor sunt mult prea slabi?

– E bine, spune ceva mai serios. Știi cum e... a murit odată cu Anna. Cu toții am făcut-o.

Acum înțeleg asta. Și mai înțeleg că Alek nu o urăște pe Hannah, așa cum a spus. Urăște faptul că a murit atât de tânără. Urăște faptul că i-a murit cea mai bună prietenă. Cel mai bun confident. Urăște faptul că nu a avut parte de un final fericit. Și, cel mai tare se urăște pe sine pentru că nu era el la volanul mașinii, crezând că ar fi putut-o salva. Iar Malakai, cu toate problemele pe care le are și faptul că nu își poate gestiona sentimentele, nu l-a ajutat deloc.

– Dar anul ăsta e mai bine decât anul trecut, continuă el.

Timpul nu vindecă rănilile. Nu cu adevărat. Doar le estompează. Le cicatrizează. Dar ceva rămâne alterat pentru totdeauna. Rămân fisuri în suflet. Dar tot pe acolo, în timp, intră lumina.

Îmi doresc să își dea și Alek seama de asta.

Și lui Malakai obișnuia să îi placă perioada asta a anului, înainte să îi moară părinții, iar fratele lui să ajungă la închisoare. O parte din mine s-a frânt în seara aia în care Malakai mi-a povestit despre el, despre Anna, despre Alek. Dar am înțeles lucruri pe care altfel nu aveam cum să le pun cap la cap.

Întrebarea e chiar acolo, pe vârful limbii, dar nu îi dau glas. Malakai nu mi-a mai vorbit despre Alek, dar asta doar pentru că nu am întrebat.

– Transmite-le salutările mele!

– O să vrea să te cunoască, râde scurt. Le-am povestit de tine și de Alek.

Înghit în sec. Nu e nimic de povestit.

– Știu, știu, decid să nu-i atrag atenția. Promit că o să vin în următoarea vacanță.

– Zhavia?

Nu-mi place modul în care tonul i-a devenit serios dintr-odată, dar tot mormăi o încuviințare.

– Alek nu e acasă!

Nu știu ce ar trebui să fac cu informația asta. Adevărul e că Alek ar putea fi oriunde. Poate că a pornit în vreo călătorie de descoperire de sine. De unde să știu eu?

Apoi îmi dau seama de ce îmi spune asta. Pentru că și Alek își petrecea Crăciunul cu bunica Annei. Încă unul din motivele pentru care nu am vrut să accept invitația lui Malakai.

– Păi, îmi dreg glasul, oriunde e, sper să nu se simtă mizerabil și să nu fie singur.

– Da, și eu sper asta. Crăciun fericit, Zhavia!

– Crăciun fericit, Malakai!

Am cumpărat o felicitare pe care i-am trimis-o alaltăieri. I-am trimis una și lui Seth, verișoarei lui Alek și da, i-am trimis o felicitare și lui Alek. De fapt, am și un cadou pentru el, deși nu i l-am trimis și probabil că nici nu o voi face.

Malakai închide și mai zăbovesc câteva clipe cu privirea pe geam. Casele vecinilor sunt deja decorate cu lumini și știu că tata se ocupă de asta chiar acum, dar mă rog ca mama să nu se crizeze din nou.

– Am nevoie de ajutor! O aud pe mama țipând din bucătărie și mă îndrept într-acolo imediat.

Are nevoie de tot ajutorul din lume. Nu înțeleg de ce a lăsat totul chiar pe ultima sută de metri. Și nu înțeleg nici de ce eu și tata am lăsat-o, când știam prea bine ce avea să urmeze.

Fratele meu ajunge pe la două și mă salvează, în ciuda faptului că mama protestează și încearcă să îl atragă și pe el în bucătărie. Deși locuim amândoi în același oraș, nu ne intersectăm prea des, dar atunci când ne întâlnim, pierdem câteva ore vorbind despre absolut tot. Nu suntem nici în cele mai bune, dar nici în cele mai proaste relații. Doar suntem și atât. Suntem aici unul pentru celălalt, ne certăm, ne ajutăm și tot așa. Pentru că Rylee a fost preferata lui. Rylee a fost preferata tuturor, însă acum am rămas doar eu. Pentru că viața nu le-a dat de ales între mine și sora mea. Poate de asta eu am fost preferata surorii mele. Dintre toți oamenii din lume, ea m-a pus pe mine înaintea tuturor, inclusiv a sa.

Pe la ora cinci, tata ne ia pe mine și pe Jesse să-l ajutăm să găsească un brad. Deși nu avem zăpadă, e frig și mă înfofolesc din cap până în picioare. Mănuși, palton, cizme care îmi ajung până la genunchi și arunc și un fes în geantă, doar pentru situații extreme. Urăsc să port căciulă – îmi transpiră fruntea și mi se pleoștește părul. În plus, pentru că am o claie creață, îmi iese de sub fes ca un mop.

Ne rotim prin oraș mai bine de jumătate de oră înainte ca tata să se hotărască să oprească undeva. Are impresia că admiratul brazilor de la distanță, din spatele

geamului, ajută cu ceva. Până și fratele meu începe să își piardă răbdarea, iar el chiar este unul dintre cei mai răbdători oameni pe care îi cunosc.

Tata parchează și coborâm în fața spațiului imens, plin cu brazi.

— Eu o iau în stânga, fratele tău în față, iar tu cauți în dreapta.

Îmi dau ochii peste cap. Nici măcar nu știu exact ce caută tata, dar sunt sigură că orice am alege, mama tot ar avea ceva de comentat.

Mă plimb printre brazi, încercând să îmi dau seama care ar încăpea în sufrageria noastră, să nu fim nevoiți să îi tăiem vârful. Și să fie suficient de stufos. M-am gândit la un brad artificial, dar nu i-am propus asta mamei. Nu vreau să îi provoc un atac de cord.

Găsesc doi care îmi plac, dar nu mă pot hotărî. Îmi rotesc privirea în jur, dar nu îl văd nici pe tata, nici pe Jesse și sunt pe cale să îl caut pe vânzător, dar mă trece un fior ciudat dintr-odată și rămân pe loc. O respirație fierbinte îmi încălzește urechea, făcându-mi părul de pe mâini să se ridice. Două brațe se strâng în jurul meu, iar inima mea începe să bată ca nebuna. Parfumul care plutește acum în jurul meu e unul mult prea familiar. Unul pe care l-aș recunoaște oricând, la orice oră, în ciuda timpului care a trecut.

— Miroși a prăjituri, Zhav, îmi șoptește în ureche și își împreunează mâinile pe abdomenul meu, sprijinindu-și în același timp bărbia de umărul meu.

Dacă nu m-ar sprijini, probabil că mi-ar ceda picioarele.

Dacă s-ar îndepărta, cred că n-aș mai putea să respir.

*Sunt suficient de idioată
incât să risc din nou?*

Mă tem să respir. Mă tem să mă mișc.

Mă tem că visez cu ochii deschiși.

– Visez?!

Nu-mi dau seama că m-am întrebat asta cu voce tare decât în momentul în care-i aud râsul și îi simt răsuflarea în ureche. Inspir adânc, încercând să mă țin pe picioare. Nu așa m-am așteptat că o să ne întâlnim din nou și în niciun caz nu așa m-am așteptat să reacționez în preajma lui. Credeam că... ce naiba credeam? Că dacă se va întoarce voi putea să rămân pur și simplu indiferentă în preajma lui? După toate prin câte am trecut după ce a plecat? După cum m-am simțit după ce a plecat?

– Depinde, Zhav! E un vis frumos sau un coșmar?

E un coșmar. Modul în care trec de la o stare la alta în doar câteva secunde. Cum toate oasele par a mi se fi transformat în gelatină. Cum nu-mi mai amintesc nici cum să vorbesc, nici cum să respir.

– Depinde, Alek... Ești în trecere sau ai de gând să rămâi?

Sunt fericită că e aici. Mai mult decât fericită. În al nouălea cer. Dar nu pot uita ce greu mi-a fost să mă obișnuiesc cu absența lui și nu mai vreau să trec niciodată prin asta. Pentru că nu cred că aş mai rezista. Așa că dacă a venit doar ca să-mi dea lumea peste cap și

să dispară din nou, îmi doresc să nu o fi făcut. Ar trebui să mă bucur, nu să-mi pun o mulțime de întrebări, dar nu am cum. Îmi amintesc cât de ușor m-a rănit. Cum mi s-a mai fisurat inima în vreo douăzeci de locuri când a ales să plece. Și nu pot.

— Depinde, Zhav... Vrei să rămân sau să plec?

Închid ochii și inspir adânc. Sunt conștientă de faptul că mă sprijin de el, dar nu face niciun pas înapoi, ci doar mă susține în continuare, ca și cum își dă și el seama că m-a dat puțin peste cap. Încerc să mă adun și să nu mai fiu atât de încordată.

E doar Alek.

Alek!

Dumnezeule! Mă simt de parcă mă trezesc din transă.

Mă rotesc dintr-odată și îl îmbrățișez, împreunându-mi brațele în jurul gâtului său. Pentru că nu știu ce altceva să fac și pentru că e aici. Pentru că mi-a fost dor de el. Își înconjoară brațele în jurul taliei mele și mă strânge în brațe, ridicându-mă. Îmi dau capul pe spate și chicotesc ca o nebună, fără să fiu sută la sută convinsă că nu cumva visez.

Încep să cred că sunt bipolară. Îmi dă sentimentele atât de tare peste cap încât nici măcar nu mai sunt sigură ce-mi doresc și nici nu mai știu ce e bine pentru mine și ce nu.

Pentru că să fiu în brațele lui este cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla, dar cum o să mă simt când o să plâng trântită pe gresia din baie, atunci când o să dispară? Pentru că da, am plâns după el până când m-am simțit secată și pustiită, dar chiar și așa, sunt convinsă că mereu voi mai găsi o rezervă de lacrimi pe care să le vărs pentru el.

– Nu-mi vine să cred că ești aici! zâmbesc larg când mă așază cu picioarele pe pământ, deși în interior sunt vraiste.

– Da, păi... ă...

Își freacă ceafa stingher. Alek pe care-l cunosc eu nu prea are o problemă în a-și găsi cuvintele. Pe de altă parte, Alek pe care îl cunosc eu poartă geacă de piele, nu palton și nici nu are barbă.

– Arăți... diferit, încât râd.

Își arcuiește o sprânceană și mă privește serios, semănând cu vechiul Alek, cel sigur pe el.

– Nu-ți place barba mea?

Ridic din umeri.

– Încă nu m-am hotărât, mă încrunt.

– Dar îmi ține de cald, îmi răspunde pe un ton care ar părea defensiv dacă nu ar începe să și-o mângâie cu dosul palmei, ușor bosumflat.

– Ești aici!? repet uimită.

Doamne, cât sunt de confuză! Îmi vine să îl sărut și să îi dau una în același timp.

– Da, sunt aici! îmi confirmă din nou. Și dacă tot sunt aici, mă gândeam că aș putea să te scot la o cafea. Sau la cină? Dacă nu cumva e sincronizarea cam proastă...

Pieptul mi se ridică și coboară din ce în ce mai repede. Am mai auzit asta. Haos. Sincronizare proastă. Oare chiar pot să mai trec încă o dată pe acolo?

– Nu ai sunat! înghit în sec.

Nu i-o spun ca pe un reproș. Vreau doar să știu de ce a venit acum, tocmai în Ajunul Crăciunului și nu a așteptat până în iulie, așa cum voia de la bun început. Vreau doar să știu ce l-a făcut să se răzgândească.

— Nu, n-am sunat.

Tipic Alek.

Vreau să îl mai întreb ceva, dar fratele meu apare lângă noi de nicăieri și își drege glasul.

— Jesse, Alek! Jesse e fratele meu, simt nevoia să îi explic. Alek e... un prieten.

Nu vreau ca mintea să i-o ia razna și să își imagineze o mie de scenarii în mai puțin de cinci secunde. Pentru că eu și Jesse nu semănăm deloc și ar putea foarte ușor să creadă altceva. Iar cât despre Alek... niciodată n-am știut prea bine cine sau ce e el pentru mine, nu-i așa? Știu doar că e și va fi mereu ceva pentru mine, chiar dacă la un moment dat nu voi rămâne decât cu amintirea lui.

— Îmi pare bine, Jesse! își înclină capul, dar nu pare prea încântat.

În afară de Carter, nu cred că m-a mai văzut vreodată în preajma vreunui băiat care să nu îmi fi fost coleg.

Alek îi răspunde la salut, dar rămâne tăcut. Nu pare intimidat de privirea fratelui meu și nu știu dacă îmi place asta sau dacă mă enervează.

— Îmi place ăla, îi arăt lui Jesse bradul pe care l-am găsit. Și ăsta, arăt spre cel din spatele meu. Care vreți voi.

— Merg să îl caut pe tata.

— Jesse! strig în urma lui. Ne vedem acasă!

– Unde mergi?

– Nu prea departe, îmi dau ochii peste cap.

Ridică din umeri, apoi dispare printre brazi.

După ce rămân doar cu Alek, tensiunea își face simțită prezența iar. Am atât de multe întrebări și, totuși, nu vreau decât să îl îmbrățișez și să nu îi mai dau drumul.

– Deci ai bătut atâta drum ca să mă scoți la o cafea în Ajunul Crăciunului?

– Am bătut atâta drum, Zhav, îmi șoptește numele cu vocea aia răgușită care mă dă peste cap, pentru că mi-a fost dor de tine.

Am mai fost în situația asta, nu-i așa? Faptul că ne-a fost dor unul de celălalt nu o să ajute cu nimic atunci când el va decide să plece din nou.

Mi-e greu să îmi protejiez inima când sunt atât de dispusă să mă arunc în brațele lui la doar câteva secunde după ce l-am văzut.

M-am lăsat copleșită de emoții, dar acum încep să revin cu picioarele pe pământ. Și îmi amintesc că noi nici măcar nu ne-am luat rămas-bun. A plecat fără vreun cuvânt, în ciuda faptului că l-am rugat să nu o facă. Și chiar am crezut că voi avea timp să mă gândesc la asta... la noi.

Dar în loc să am nouă luni la dispoziție, se pare că am avut doar câteva săptămâni și încă nu am reușit să iau o decizie. Habar nu am dacă l-aș fi așteptat până în iulie. Și nu pentru că nu mai simt nimic pentru el, ci pentru că pur și simplu nu văd niciun viitor pentru noi. Sau nu vedeam, înainte să-l am chiar în fața mea și să mă dea peste cap.

– Alek... Mă bucur că ești aici! Chiar mă bucur...

– Dar?

Își arcuiește o sprânceană și mă privește răbdător. Încerc să îmi fac ordine în gânduri.

Nu am mințit atunci când i-am spus că îmi lipsise de parcă era o parte din mine. Și poate că atunci nici măcar nu îmi dădeam seama cât adevăr conțineau acele cuvinte, dar acum o știu. N-am mai fost completă de atunci, de când a plecat. Dar în ciuda fericirii pe care o simt acum, e greu să ascund sub preș toate nopțile pe care le-am petrecut plângând după el. E greu să ignor modul în care m-am simțit după ce a plecat. Aș vrea să pot să șterg totul cu buretele, dar chiar nu e atât de simplu.

– Ascultă-mă, Zhav. Îmi cuprinde mâinile în palmele sale și mă privește serios. Dacă vrei să plec, plec. Trebuie doar să o spui. Poate că... nu știu. Poate că deja te vezi cu altcineva. Nu prea m-am gândit la asta, sincer. Nici nu știam că o să vin... dar...

Încerc să nu izbucnesc în râs. Poate că deja mă văd cu altcineva? A luat-o razna?

– Dar?

– Aveai dreptate. Victoria avea dreptate.

– Victoria?

Știu cine e Victoria, dar cred că dacă Alek a făcut vreun progres în ultimele luni, o să îmi explice chiar el.

– Bunica Annei. Eu și Malakai obișnuim să petrecem cât mai mult timp cu ea când suntem acasă. De când a murit Hannah, am petrecut Crăciunul împreună cu ea și Marta, care e... ca o mamă pentru Kai. Nu doar Crăciunul. Cam toate sărbătorile, de fapt.